

1-2. vers. Amit eddig láthatott a nép: kettészakadt ország, Júdában istenfélő és istentelen királyok váltogatják egymást. Itt szolgál Ézsaiás, és amit mond, azt kell meghallania a népnek, és hittel fogadnia.

Ami ezután következik: prófécia, Isten ígérete. „Vigasztaljátok népemet!” – Előtte Ezékiás még maga próbálta vigasztalni magát (39,8: „csak az én napjaimban legyen béke és biztonság”). Ott Ézsaiás a babiloni fogságról prófétált, de korábban (13. fejezet) már az ebből való szabadulást is hirdette. Azt a szabadulást is az Úr készítette, nem emberek vívták ki. A hitetlen ember mindig maga akar magának szabadulást, győzelmet kivívni, reménységet „teremteni”.

Itt viszont Isten nagyobb vigasztalást ad: nemcsak földi békét és biztonságot ígér. Többet mond ennél: „bűne megbocsátott” (Károli). Az ÚF-ban: „megbűnhődött bűnéért”. A hitetlen ember maga akar magának megbocsátani („vezekléssel”, azt állítva, hogy megbűnhődött, vagy azt, hogy nincs is bűne). Az akkori nép bűnét és a miénket is Isten bocsátotta meg, és Ő adja a szabadulást. Ha „kétszeresen sújtott az Úr keze”, akkor ezt azért tette, hogy megtérjek, és amit csak Ő tud adni, azt ne magam próbáljam megszerezni, hanem tőle fogadjam el.

3-4. vers. A szabadulás (a bűnből) maga a Szabadító. Neki kell utat készítenünk. „Az ajtó előtt áll és zörget”, bejön, és utat kíván életem minden része, területe felé. Egyenes utat. Az akadály: a bűnök (Ézs 59,2). Jézus nem akar akadályokat kerülgetni, megmászni stb. El kell távolítani: meg kell bánni, meg kell vallani. Ő pedig megszabadít – mert Ő akarta, így ígérte és meg is tette / teszi.

Keresztelő János szolgálata is ezt készíti elő – sokan megvallották, megbánták a bűneiket, ennek jele volt az ő keresztsége. Küszöbön állt Krisztus (első) eljövetele, erre kellett nyitottá válniuk. Enélkül a Messiás-várásuk csak elmélet lett volna, bíztak volna tovább a saját vallásos próbálkozásaikban, a bűneiket pedig továbbra is eltussolták volna.

A második eljövetele: amikor személyesen talál meg egy-egy embert. Csak akkor lehet nyitott rá, ha bűnnek látja meg a bűneit.

A harmadik eljövetele: erre készülünk most Jézus figyelmeztetései (Mt 24) és az apostolok tanítása (pl. 1Thessz 5,4-11; 2Pt 3,14) alapján.

„Megjelenik az Úr dicsősége”: Keresztelő János elvégezte az útkészítő munkát: prédikált, mire az emberek felismerték bűneiket, megvallották, megkeresztelkedtek. Ott jelent meg Jézus. János ezt mondta róla: „Isten Báránya”, az Atya pedig ezt: „ez az én szeretett Fiam”. Ez az Úr dicsősége: hogy az Ő Báránya nem más, mint a Fiú, és hogy a Fiú Báránná lesz – áldozattá, hogy a mi bűneinkért bűnhődjön. Mi is ezért dicsőítjük Őt.

Akkor nem látta „minden test”, hogy megjelent az Úr dicsősége. Volt, aki látta: nemcsak a három tanítvány a megdicsőülés hegyén, hanem mindenki, aki felismerte benne Isten Fiát – a katona is a keresztnél. De egyszer „minden test látni fogja, mert az Úr szája szolt” (5. v.). Meg fog jelenni láthatóan, de már most is látható a dicsősége az övéin (Ézs 60,2). Ez ígéret, igazság, akár látom, akár nem.

Ha nem úgy élek, mintha örökre itt maradnék (ahogy a világi ember teszi, mindent a komfortért), ha nem elmúló helyzetekhez, eszmékhez igazítom az értékrendemet, hanem Isten Igéjéhez, mert az valóban örökre megmarad. Ha mindazt, amim van és amivel, akikkel kapcsolatam van, úgy tekintem, hogy Isten bízta rám, és egyszer számot kell adnom mindről – akkor ezzel bizonyosságot teszek arról, hogy reménységem van valamiben, ami örök. Az a jó, ha erről a reménységről számot tudok adni: meg tudom vallani, hogy minden látható dolog, külső

problémák és a saját bűneim ellenére hiszem, amit Isten Igéje mond: hogy nem a „világvége”, hanem Krisztus eljövetele fog véget vetni ennek az állapotnak – a világ mostani állapotának és az én bűneimnek is.

„Istenünk beszéde örökre megmarad” (8. v.) – ezt Péter 1. levele idézi, és hozzáteszi: „ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek” (1Pt 1,24-25). A romolhatatlan mag, amelyből újjászülettünk (1Pt 1,23). A test elpusztul, „mert olyan, mint a fű”, de az örök Beszéd – az „örök élet beszéde” (Jn 6,68) bennünk van, mint romolhatatlan mag, és így nekünk is örök életünk van. Ezért ez örömhír számunkra: nem a halálé az utolsó szó, hanem Isten Igéjéé, amely bennünk is ott van, és örök életet teremt.

„Az Úr jön hatalommal, karja uralkodik” – az az Úr, az a Krisztus, aki most mint Jó Pásztor van velünk és vezet minket, hatalmas. Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek; hatalmával győzte le a Sátánt és a halált. Ezzel a hatalmával véd minket, „őriz hit által az üdvösségre” (1Pt 1,5), és parancsol nekünk. Ismer minket, mi pedig követjük (Jn 10,27).

Hatalommal jön el újra, és „vele jön szerzeménye (jutalma), amiért fáradozott”: vele leszünk mi, akik Őhöz tartozunk, mert az Ő juhainak nem vesznek el soha.

Ézs 42,3 „A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt.”